

1. 1. KORINTHUSI LEVÉL 1-2.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál Korinthusiakhoz írt első levelének első fejezeténél. Pál az első versben rámutat arra, hogy ő írta ezt a levelet Szószthenésszel, testvérével az Úrban. Tehát:

1 Korinthus 1,1: *Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szószthenész, a testvér.*

Az ApCsel 18-ban, amikor Pál Korinthusban járt, szintén említ az ige egy Szószthenész nevű embert. Emlékezzünk csak vissza, mi történt Pállal Korinthusban.

Az ApCsel 18,12-17-ben ezt olvashatjuk: *„Mikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték, és így szóltak: „Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módra tiszteljék az Istent.” Amikor azonban Pál szólásra akarta nyitni a száját, Gallió ezt mondta a zsidóknak: „Ha valami törvényteleneségről vagy súlyos bűntettről volna szó, ti zsidók, a törvény értelmében meghallgatnálak benneteket. Ha viszont rátok tartozó ügyekről, nevekről és a ti törvényetekről van közöttetek vita, azt intézzétek el magatok, mert én ilyenekben nem kívánok bíró lenni.” Aztán kiutasította őket a törvényszék elől. Ekkor valamennyien megragadták Szószthenészt, a zsinagógai elöljárót, és ütlegették a törvényszék előtt; de Gallió mit sem törődött ezzel.”*

Vegyük tehát észre, hogy a zsidók ütlegetni kezdték Szószthenészt a zsinagógai elöljárót, aki valószínűleg a fő szervezője lehetett a Pál ellen indított hadjáratnak. Ha itt az 1 Korinthus 1-ben ugyanarról a Szószthenészből van szó, akivel az ApCsel 18-ban is találkozunk – ez elképzelhető, bár biztosra nem tudhatjuk –, ha azonban ugyanarról a Szószthenészből van szó, az azért érdekes, mert az ApCsel 18-ban Szószthenész még Pál ellensége, most pedig – amikor ez a levél íródott - már Pál útitársa és testvére. Bizonyosan azért említi itt Pál Szószthenészt, mert neve sok korinthusi fülében ismerősen csengett.

Szószthenész esete azért is érdekes - már hogyha valóban ugyanarról a Szószthenészből beszél itt Pál az 1 Korinthus egyben, mint akiről Lukács az ApCsel 18-ban -, mert amikor valakiben a Szent Lélek egyre jobban munkálkodik, és ez a valaki egyre inkább rádöbben saját bűnösségére, bizony megesik, hogy dühösen Istenre és Isten embereire támad. Bizonyosan mi is találkoztunk már olyan emberekkel, akik olyan mértékű ellenszenvvel viseltetnek Isten iránt, hogy mi már rég letettünk arról, hogy valaha is megtérnek. Azt pedig nem vesszük észre, hogy

ez csak egy álca, mert a Szent Lélek valójában egy nagyon mély munkát végez a szívükben, és ezt ők is érzik. Kezdenek eljutni önmaguk végére, arra a pontra, amikor már nem marad más hátra, mint az, hogy kiáltsanak Istenhez - és ezt ők is tudják, de minél inkább tudatára ébrednek ennek, annál kétségbeesettebben hadakoznak ellene.

Pál tehát az 1 Korinthus 1,1-ben Szószthenésszel együtt üdvözli a korinthusi gyülekezetet. Korinthus abban az időben egy rendkívül gazdag város volt, a világkereskedelem központja. Ha megnézzük a Pál-korabeli világ térképét, láthatjuk, hogy Korinthus vagyis Korinthosz a Peloponészoszi-félszigeten feküdt és fekszik ma is, amelyet egy keskeny földnyúlvány köt össze a szárazfölddel. Korinthus ezért fekvéséből adódóan azon a kereskedelmi útvonalon feküdt, amely északról Macedóniából indult, és délen a peloponészoszi-félszigeten található Akhájába tartott. Sőt mi több a keleti és nyugati területek között lebonyolított kereskedelem útvonala is Korinthuson át vezetett. Ráadásul például a hajósok, amikor keletről nyugatra tartottak, nem szívesen hajóztak a Peloponészosz-i félsziget déli csücske mentén a veszélyes vizek miatt, hanem inkább elhajóztak Korinthusig. Ha nem volt nehéz a rakományuk, akkor kiemelték a hajót a vízből, és farönkökön átgörgették a földnyúlvány másik oldalához. Ez mintegy 6 kilométeres utat jelentett. Majd a Korinthusi öbölben ismét hajóra szálltak, kihajóztak a Földközi-tengerre, míg végül eljutottak Puteoliba, amely tulajdonképpen Róma kikötője volt. Néró császár mindezt látván megpróbált Korinthus mellett csatornát építeni, hogy segítse a közlekedést. Próbálkozása azonban nem járt sikerrel. Évszázadokkal később, egészen pontosan az 1800-as években a Szuezi csatorna építői próbálkoztak meg ezzel ismét, és megépítették a Korinthoszi csatornát, amely összeköti az Égei-tengert a Korinthoszi-öböllel, és napjainkban is működik.

De Korinthus nem csak kereskedelmi központ volt, hanem abban az időben a filozófiai gondolkodás központja is. Létezett egy olyan mondás is, hogy korinthusi stílusban beszél, ami azt jelentette, hogy valaki nagyon érhetően, pontosan és változatosan fejezte ki magát. A korinthusiak számára tehát elsődlegesen nem az volt a fontos, hogy ki mit mondott, hanem az, hogy hogyan mondta mindazt, amit mondott. Igyekeztek minél díszesebbé, minél színesebbé varázsolni beszédüket. A korinthusiak nagyon szerették a szónoklás művészetét. Nagyon is odafigyeltek arra, hogy a szónokok mennyire képesek ékesszólóan szónokolni. Ez volt számukra a legfontosabb. Ezen kívül pedig a korinthusiak élénk érdeklődést mutattak a filozófia iránt is.

Mindezek mellett azt is meg kell említenünk, hogy abban az időben Korinthus volt a világ egyik legromlottabb városa és egyre mélyebbre süllyedt. Így Korinthusról egy másik mondás is

született. Ha valakiről azt mondták, hogy úgy él, mint egy korinthusi, akkor egy olyan valakire gondoltak, aki állandóan részeg volt, és kicsapongó, züllött életmódot folytatott. A görög színházban, minden olyan darabban, melyben egy részeges szereplő is előfordult, erre a szereplőre mindig korinthusiként utaltak. Volt azonban ebben a pogány városban, amely akkor erkölcsileg talán a legromlottabb város volt a világon, egy gyülekezet.

2. „Az Isten gyülekezetének.”

A görög eredetiben a gyülekezet szó helyén az 'ekklésziá' szó áll. Az 'ekklésziá' szó egy gyakran előforduló szó a görög nyelvben, általában azonban a városi tanácsot hívták 'ekklésziá'-nak, vagyis azokat, akiket kijelöltek a város vezetőivé. Korinthusban is volt egy ilyen városi tanács, amelyet ugyanezzel a görög szóval illettek. Az 'ekklésziá' szó azonban gyülekezetet is jelentett. Olyan embereket, akiket Isten arra hívott, hogy Istennel együtt uralkodjanak. Az 'ekklésziá' szót tehát gyülekezetként is szokták fordítani. De tulajdonképpen azt jelenti, hogy azok, akik uralkodásra vannak elhívva.

2. „Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van.”

Vegyük észre, hogy Pál nem azt írja itt, hogy Korinthus gyülekezetének, és szerintem hibát követünk el, ha úgy beszélünk egy gyülekezetről, mint hogyha az egy emberé lenne.

Pál azt mondja, hogy „Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van.” Mi pedig Isten gyülekezete vagyunk, amely Santa Anna-ban, Dél-Kaliforniában van. De nem mi vagyunk Isten egyedüli gyülekezete itt Santa-Anna-ban. Istennek több gyülekezete is van ebben a városban. Fel kell ismernünk azt, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, hiszen Krisztus testének részei vagyunk. Úgy érzem, nem véletlen, hogy így fogalmaz a második versben: *az Isten gyülekezetének, amely korinthusban van*. Bárcsak mi is felismernénk azt, hogy nem mi vagyunk Isten egyedüli képviselői ezen a területen itt Santa Anna-ban.

Azt sem szabad gondolnunk, hogy Isten csak egy bizonyos formában képviselteti magát egy adott területen. A helyi gyülekezetek hajlamosak arra, hogy egy nagyon szomorú hozzáállást tegyenek magukévá. Sokan közülük beleesnek abba a hibába, hogy azt hiszik, Istennek csak egyetlen gyülekezete lehet egy adott területen - ez pedig természetesen az a gyülekezet, amelyet ők látogatnak. Az összes többi gyülekezet pedig kizárandó, elvetendő Babilon, és közben meg vannak győződve arról, hogy bárhová is mennek, bárhol is alapítanak

új gyülekezetet, ők azon a területen Krisztus testének egyedül képviselői. A mi részünkről is ostobaság lenne azt gondolni, hogy mi vagyunk ezen a területen Isten egyedüli képviselői. Csak egy valaki mondhatja azt a gyülekezetről, hogy ez az én gyülekezetem, vagy az egyetemes egyházzal, hogy ez az én egyházam - ez pedig Jézus Krisztus. Mi mindannyian az ő egyházának, Krisztus testének a tagjai vagyunk. Ehhez az egyházhoz azonban nem lehet egy sima tagsággal csatlakozni. Ahhoz hogy tagjai lehessünk Krisztus testének, újjá kell születnünk. Nem fizikai értelemben, hanem a Lélek által. Isten óvjon tehát bennünket attól, hogy úgy tekintsünk magunkra, mint Isten egyedüli képviselőjére. A későbbiekben majd látni fogjuk, hogy Pál a korinthusiakhoz írt levelében is figyelmeztet erre.

A korinthusiakhoz írt első levelében a 12. fejezethez érve Pál áttér a lelki dolgokra. Az 1 Kor 12,1-ben ezt mondja: *„A lelki ajándékokra nézve pedig”* Az azt megelőző első 11 fejezetben Pál a testi dolgokkal foglalkozik. Nézzük csak meg, mit ír Pál a 1 Kor 1,11-ben: *„Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek.”*

Pál tudta, hogy a korinthusiak civakodtak egymással, hogy megosztás volt közöttük, és még egyéb testies dolgokba is belementek. Ezért levelének első felében pontosan ezekre a testies dolgokra tér ki, ezeket akarja helyre állítani. Ez után tér rá a lelki dolgokra a 12. fejezetben - a lelki ajándékokra, megemlíti a szeretetet, amely mindenek fölött való, majd levelének utolsó részében a feltámadás erejéről ír.

Ahogy tehát említettem, Pál levelének első felében bizonyos testies dolgokra mutat rá a korinthusi gyülekezetben. Többek között arra, hogy megosztottság volt a gyülekezet tagjai között. Talán ezért sem véletlen az, hogy az 1 Kor 1,2-ben Pál a következőképpen üdvözli a gyülekezetet: *az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van*, hogy ezzel is ráébressze a hívőket a gyülekezetben, hogy ők egyek Jézus Krisztusban. Mindannyian Krisztus testének részei, és Isten egyetemes egyházának tagjai.

2. *„az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek,”*

Ha megnézzük azt a kifejezést az eredeti görögben, amely a megszenteltek helyén szerepel, láthatjuk, hogy annak a kifejezésnek a szótöve a 'hagiosz', amit szentként szoktunk fordítani. A 'hagiosz' szó azonban tulajdonképpen olyan valakit jelent, akit Isten mintegy félretesz magának, hogy az Ő különleges célját megvalósítsa általa.

Amikor az ószövetségben elkészült a szent sátor, és annak minden kelléke, a kellékeket is megszentelték, ami annyit jelentett, hogy ezeket a kellékeket csakis a szent sátorban lehetett használni, csakis az Isten által előírt célra.

De nézzük csak meg, hogy mi történt Dániel könyvében az 5. fejezetben Belsaccar király lakomáján. Ebben az igerészben azt olvashatjuk, hogy Belsaccár király nagy lakomát rendezett ezer főrangú emberének, és ezer emberrel együtt itta a bort. És a bortól már kissé megrészesedve megparancsolta embereinek, hogy hozzák elő azokat az edényeket, amelyeket apja Nebukadneccár hozott el a jeruzsálemi templomból. És azokból kezdték el inni a bort, miközben saját isteneiket dicsőítették. Ezzel azonban megszenteltelennítették azokat a kellékeket, amelyeket csakis Isten templomában lett volna szabad használni, mégpedig a templomi szolgálatban Isten dicséretére. Ennek hatására aztán megjelentek egy emberi kéz ujjai és írni kezdtek a királyi palota falára. Isten pedig még aznap éjjel kiöntötte ítéletét Belsaccar királyra.

Isten a te életedet is megszentelte, félretette magának, hogy az ő tervét valósítsa meg rajta keresztül. Azt mondja tehát Pál, hogy *„az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket Isten kihívott ebből a világból.”* Isten óvjon minket attól, hogy mi is fogjuk azokat a szent edényeket, amelyeket Ő már félretett magának, és saját elképzeléseink szerint kezdjük használni saját hasznunkra.

2. vers második fele: *azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett.*

A Károli fordításban pedig a következő szerepel: *„az elhívott szenteknek,”* és a görög eredeti szerint egészen pontosan azt írja itt az Ige, hogy *„azoknak, akiket szenteknek hív”*. Ez egy fontos momentum, hogy Isten szenteknek hív bennünket. Olyan szomorú dolog az, hogy egyes egyházakban bizonyos kiemelt személyeket neveznek szenteknek, pedig a Biblia szerint minden hívő szent. Isten az Igéjében minden hívőt szentnek nevez. Vagyis azt, hogy ki a szent, nem az emberek döntenek el az alapján, hogy ki mennyi csodát tett - mint ahogy azt évszázadok óta látjuk,. Isten az ő Igéjében minden hívőt szentnek nevez.

2. *Akiket ő elhívott és saját népévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják:”*

Pál ismét kihangsúlyozza, hogy bárhol a világon, amikor Jézus Krisztus nevét hívják segítségül, ahhoz az Úrhoz kiáltanak, aki a mi Urunk is. Ezzel szemben azonban egyesek megpróbálják kisajátítani magunknak az Urat. Ez azonban megoszlást okoz.

Korinthusban is egy ehhez hasonló pártoskodás indult el. Ezt látjuk az 1 Kor 1,12-ben. „*Mindenki így beszél köztetek: - írja Pál - „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.”* És ez egyáltalán nem volt helyénvaló. Pál tehát szerette volna megszüntetni ezt a pártoskodást a korinthusiak között.

Menjünk tovább 1 Kor 1,3:

3. kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

A kegyelem szó gyönyörűséget jelent. Az adakozás, az adás gyönyörűségét. Amikor azok kapnak, akik ezt nem érdemlik meg. Úgy tűnik a kegyelem Pál egyik kedvenc szava volt, sokat foglalkozik vele az Újszövetségben. A kegyelem egy szokványos köszöntési mód volt a görögöknél. Reggelente pl. nem úgy köszöntötték egymást, hogy 'Jó reggelt!' vagy 'Szia!', hanem azt mondták: 'Kegyelem!' A tipikus zsidó köszöntés pedig a 'Shalom!', vagyis 'Békesség!'. Pál tehát fogja ezt a két elterjedt köszöntési módot, a zsidókét és a görögökét, és összekapcsolja őket számos újszövetségi írásában.

3. kegyelem néktek és békesség

Ez a két szó Pál leveleiben mindig ebben a sorrendben fordul elő, és bizony ez a helyes sorrend. Az ember ugyanis addig nem talál igazi békességre, amíg meg nem tapasztalja Isten igazi kegyelmét.

Hadd mondjam el, hogy én hívőként is éveken át éltem úgy, hogy nem tapasztaltam meg Isten békességét, mert nem ismertem Isten kegyelmét. Miután azonban megismertem Isten kegyelmét, megtapasztalhattam az ő békességét.

Tehát:

3. kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Vegyük észre, hogy Pál levelének első 10 versében tízszer említi meg Jézus Krisztus nevét. Pál tehát valóban nagy hangsúlyt fektet arra, hogy lerakja hitünk alapjait Jézus Krisztusban.

Mit mond a hármaskör végén? *Az Úr Jézus Krisztustól.* Az Úr Jézus Krisztus kifejezésben az 'ÚR' nem képezi Jézus nevét, ez inkább az Ő rangját jelzi, azt, hogy Ő az Úr. A görögben a 'kyriosz' szót találjuk erre. A Jézus név a héber 'Jesua' görög változata, ami annyit jelent: 'Jehova az Üdvösség'. Az angyal ezt a nevet említette Józsefnek, amikor arról volt szó, milyen nevet adjanak majd a születendő gyermeknek. A Máté 1,21-ben ezt mondja az angyal: *Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.* Vagyis a nevét a jövőbeni feladata alapján kapta: 'Jehova Sua', 'Jehova az Üdvösség'.

A Krisztus név szintén Jézus jövőbeli feladatára utal. A Krisztus név ugyanis a héber 'Messiah' szónak fele meg, ami azt jelenti: 'Messiás':

Tehát ne úgy tekintsünk erre kifejezésre, hogy 'Úr Jézus Krisztus', hogy ebből az egyik Jézus keresztnéve, a másik a családneve... Pedig sokan ezt teszik. Sokan nem tudatosítják, hogy Jézus Krisztusnak nem a neve az, hogy az ÚR Jézus Krisztus, hanem az ÚR az Ő a rangja, azt mutatja, hogy ki is Ő, hogy milyen helyet foglal el a velünk való kapcsolatban.

Jézus a Lukács 6,46-ban a következőket mondja: *Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?*

A Filippi 2,9-11 pedig a következőket írja: *Azért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Fontos tehát látnunk, hogy egyen egyenként ez a három szó, hogy az Úr Jézus Krisztus, mit jelent. Az ÚR a rangja, Jézus a neve, Krisztus pedig a küldetésének a megnevezése. Ő tehát az ÚR Jézus, a Krisztus, vagyis a Messiás, a Megváltó.

4. *Hálát adok értetek Istennek mindenkor, azért a kegyelemért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott.*

5. *Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok,*

Az a szó a görög eredetiben, amely a meggazdagodtatok szó helyén áll, nagyon érdekes kifejezés. A görögben ez a 'plutosz', ami gazdagságot jelent. Ebből származik a plutokrata szavunk.

Pál tehát azt mondja, hogy ti mindenben meggazdagodtatok Jézus Krisztusban. Plutokratákká váltatok, vagyis, hihetetlenül gazdagokká. Valóban, Micsoda hatalmas gazdagságot kaptunk Jézus Krisztusban!

Meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben – 5. vers vége.

A beszéd szó helyén a görög eredetiben a 'logosz' szó áll. Mert mindenek előtt ez érdekelte a görögöket. De Pál azt írja, hogy nemcsak beszédben, hanem minden ismeretben is meggazdagodtak.

6. amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek.

Később Pál, amikor a 2. levelét írja a korinthusiaknak, a harmadik fejezetben a korinthusi gyülekezetet emlegeti saját ajánló leveleként.

Azt írja a 2 Kor 3,1-3-ben: *Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy tőletek kapott ajánlólevelekre? A mi levelünk ti vagytok, amely be írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.*

A korinthusiak tehát egész életükkel tanúbizonyságot tettek Jézus Krisztusról, és az életükkel bizonyították Jézus Krisztus Igéjének igazságát, annak az igazságát, amit hirdettek.

7. Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok.

Számomra érdekes az, hogy Pál a korinthusiaknak írt levelében megemlíti azt, hogy mindenféle kegyelmi ajándékuk van, hogy nincs hiányuk semmiféle kegyelmi ajándékban. Pál ebben a levélben három fejezetet fordít a kegyelmi ajándékokra, vagy a Lélek ajándékaira, arra, hogy ezek az ajándékok hogyan nyilvánulnak meg, és arra, hogy ezekkel az ajándékokkal hogyan kell helyesen bánni. Mert bár semmiféle hiányt nem szenvedtek a kegyelmi ajándékokban, sajnos a korinthusi gyülekezetben rosszul használták ezeket, és Pál ezért ír a 12., 13. és 14. fejezetekben a kegyelmi ajándékokról, hogy a velük való visszaélést megállítsa.

Számomra azonban az is érdekes, hogy Pálnak pont azt a korinthusi gyülekezetet kellett megfeddenie a testiessége miatt, melynek minden kegyelmi ajándéka megvolt. Sajnos hajlamosak vagyunk egy olyan téves elképzelést dédelgetni, mely szerint, az az ember, aki él a kegyelmi ajándékaival, minden bizonnyal mindenkinél igazabb és szentebb. És azok is, akiknek a kegyelmi ajándékok megnyilvánulnak az életükben, hajlamosak ezt a hozzáállást magukévá tenni, és mindenki másnál lelkibbnek tekintik magukat. „Ha te is olyan lelki lennél, mint én, akkor a te életedben is működnének ezek a kegyelmi ajándékok” - mondják.

Nagyon sokan napjainkban is hatalmas feneket kerítenek a lelki ajándékoknak. Fennhangon hirdetik, és hatalmas zajt csapnak körülötte. Én azonban az évek során azt vettem észre, hogy sokan azok közül, akik ezt teszik - napjainkban ugyanúgy, mint annak idején a korinthusi gyülekezetben -, nagyon is testesek, és nem Lélekben járnak. Egyszerűen nagyon nyilvánvalóan testesek. Bár folyamatosan a Szent Lélekről beszélnek, a Szent Lélek kenetéről, a Lélek ajándékairól, viszont ha megnézed az életüket, mégiscsak azt látod, hogy testben járnak, nem pedig Lélekben. Nagymértékben hasonlíthatóak tehát a korinthusi gyülekezethez, hiszen a korinthusiak nem szűkölködtek a karizmákban. Pál azonban mégis kénytelen volt komolyan megfeddeni őket, mert egyre inkább eluralkodott a testiesség a gyülekezetben.

Sajnos sokan hajlamosak arra, hogy a Lélek ajándékaira játékszerként tekintsenek, amelyekkel jól el lehet játszani önmagunk szórakoztatására. Kérlek, hogy ebből most ne azt a következtetést vond le, hogy ellenzem a Lélek ajándékait, mert ez nem így van. Hiszek a Lélek ajándékaiban, hiszek abban, hogy napjainkban is megvan mindegyik lelki ajándék. Sőt mi több, arra vágyom, hogy még több lelki ajándék nyilvánuljon meg az életemben. Én is vágyom a lelki ajándékokra, ahogy erre Pál is buzdít bennünket. Vágyom arra, hogy az Úr használja az életemet, de szeretném, ha nem rajtam lenne az emberek figyelme és nem én magasztaltatnék fel, amikor Isten használ. Nem szeretnék a testben járni, hanem lélekben akarok járni.

Pál tehát mintegy örömmel konstatálja a hetedik versben, hogy a Korinthusi gyülekezet nem szenved hiányt semmiféle kegyelmi ajándékban.

7. vers második fele: miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok

A megjelenés szó helyén a görögben az 'apokalypsizis' szó áll. Ugyanez a szó fordul elő a Jelenések könyvében is Jézus Krisztus megjelenésére.

8. *ki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján.*

Pál tehát itt a jövőről beszél, hogy feddhetetlenek lesznek az Úr Jézus napján. Júdás levelében ugyanezt a gondolatot találjuk a 24. versben: *„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.”*

Amikor majd mindannyian ott állunk Isten ítélőszéke előtt, és hirtelen elhangzik a nevem, és odalépek Isten elé, Isten pedig azt mondja: „Olvassátok fel a vádiratot ezzel az emberrel szemben!” Akkor Jézus majd odaáll mellém, és ezt mondja: „Atyám, nincs ellene vádirat, ő az enyém.” Elhíhetitek, hogy én abban a pillanatban dicsérni fogom Istent, mert Jézus engem feddhetetlenül, hibátlanul mutat majd be az Atyának.

9. *Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.*

Vegyük észre, hogy Pál minden adandó alkalommal megemlíti Jézus Krisztust: A mi Urunk, Jézus Krisztus, az Úr Jézus Krisztus, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal, stb.

A görög eredetiben az a szó, amit mi itt közösségnek fordítottunk, nem más, mint a 'koinania' kifejezés, amelyet tulajdonképpen nagyon nehéz lefordítani, mert nagyon sok mindent jelent. Nagyon gazdag jelentést hordoz. Egyfajta egységet jelent, közösséget, valamit, ami közös. Azt is jelenti, hogy megosztunk egymással dolgokat. A magyarban nem létezik rá egyetlen szó, amely ugyanígy kifejezné gazdag jelentésvilágát. Ezért tehát a 'koinania' szóra különböző kifejezéseket használunk a fordításban, amelyek segítenek megragadni ennek a kifejezésnek az értelmét.

Isten tehát elhívott bennünket az ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösségre. Ez azért izgalmas, mert azt jelenti, hogy Jézus mindenét megosztja velünk. Vagyis, minden, ami az Övé, az enyém is. Isten örököse vagyok, és Jézus Krisztus társörököse, ahogy mindenét megosztja velem.

Máté 25,34: *Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.*

Ha azonban mi mindent megosztunk Jézus Krisztussal, ez nem csak azt jelenti, hogy mindene az enyém, hanem azt is jelenti, hogy mindenem az Övé. Az ember azonban hajlamos elzárkózni ez elől a felismerés elől. Nagyszerű gondolat az, hogy minden, ami Jézusé, az a

miénk is, azt azonban már kevésbé akarjuk tudomásul venni, hogy ez azt is jelenti, hogy minden, ami a miénk, Jézusé, és ehelyett inkább tíz körömmel kapaszkodunk abba, ami a miénk. Pedig fontos, hogy felismerjük hogy minden, ami a miénk, az Jézusé, és ennek alapján éljük az életünket, mondván: „Uram, a Te javaidnak sáfárává tettel engem, amikor beléptünk ebbe a közösségbe. adj nekem bölcsességet, hogy jó sáfárod lehessek.”

10. A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.

Pál tehát a tizedik versből kezdődően rátér bizonyos kérdésekre, problémákra. Például a megosztás problémájára a korinthusi gyülekezetben. Pál könyörög nekik, hogy legyen újra egység közöttük.

11. Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek.

12. Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.”

13. Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszítettett meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?

Egyfajta pártoskodás indult el a korinthusi gyülekezetben Egyesek azt mondták, hogy én Pálé vagyok - valószínűleg azok, akik azt mondták, hogy: „Én továbbra is kegyelemben akarok élni.” Sőt az is elképzelhető, hogy azok mondták magukról, hogy ők Pálé, akik visszaéltek Isten kegyelmével, kicsapongó életet éltek, de közben a kegyelemmel takaróztak, és amikor valaki kérdőre vonta őket életmódjuk miatt, akkor azt mondták: „Mi kegyelemben élünk, Pálé vagyunk.” Elképzelhető, hogy az értelmiségiek azt mondták, hogy ők Apollósé. Mindig akadnak olyanok is, akik az alapokhoz szeretnének visszamenni - ezek pedig valószínűleg azt mondták, hogy Péterhez tartoznak, vagyis Kéfáshoz. És persze mindig vannak olyanok, akik mindenki másnál szentebbnek tartják magukat, és úgy érzik, hogy csak ők Krisztus követői. Elképzelhető, hogy ők mondták magukról, hogy: „Mi pedig Krisztuséi vagyunk.”

Hát részekre szakítható-e Krisztus? Olyan szomorú az, amikor az emberek darabokra szaggatják Krisztus testét. Milyen szomorú az, amikor engedjük, hogy a jelentéktelen

nézeteltéréseink miatt megoszlás legyen Krisztus testében. Pedig nincs erre szükség, csak azért, mert más a véleményünk dolgokban.

Én el tudom fogadni azt, hogy másnak más véleménye van dolgokról. El tudom fogadni azt, ha te nem pont ugyanúgy értelmezed az Igét, mint ahogy én. Vagy nem pont úgy gondolkodsz a bemeztkezésről, mint ahogy én. Ha nem szeretnéd, hogy teljesen bemeztselek, hanem azt akarod, hogy egy kicsit hintselek csak meg vízzel, akkor jó, rendben van, megteszem.

Amikor tehát egy adott kérdésben nem egyezik a véleményünk, fontos, hogy ezt szeretetben el tudjuk fogadni, ahelyett, hogy megoszlást szítunk a gyülekezetben.

13. Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszítettett meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?

Pál így folytatja:

14. Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt,

15. nehogy azt mondhasssa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg.

Akik azt mondják magukról, hogy Krisztuséi, sokszor épp a kereszttség kérdéskörének kapcsán szítanak megoszlást a gyülekezetben. Vitába szállnak veled a vízkereszttség kérdésében, és azt mondják, hogy amíg meg nem keresztelkedsz, tehát be nem merítkezel, addig nincs üdvösséged. Ezért a gyülekezetben található medencében mindig található víz, hogy amikor valaki megtér, azonnal bemeztthessék, hogy így valóban üdvösségre jusson. Ezt nevezik ők kereszttség általi újjászületésnek, és számukra ez nagyon fontos. És ugye nem ajánlatos máshol bemeztkezni helyileg. Ha valaki a gyülekezetben tér meg, akkor azonnal ott kell bemeztkeznie, hogy újjászülessen, és a mennybe kerülhessen. Nem szabad elindulni a tengerpartra, és ott bemeztkezni, hiszen, mi történik, ha valaki útközben autóbalesetben meghal? Az ő tanításuk szerint, amíg valaki be nem merítkezett, addig nincs üdvössége, tehát nem jut a mennybe.

Ha azonban bemeztkezés nélkül nincs üdvösség, akkor amit Pál állít a 14. és 15. versben, az nagyon Istenkáromló.

14. *Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt,*

15. *nehogy azt mondhasssa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg.*

16. *Igaz, megkereszteltem még Sztefanász házanépét is, rajtuk kívül azonban nem tudom, hogy mást is megkereszteltem volna.*

17. *Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem,*

Ez egy bámulatos kijelentés Pál tollából, amely egyszer s mindenkorra cáfolja a keresztség általi újjászületés tanítását. A bemelegítés nem más, mint egy külső jele annak a belső munkának, amelyet a Szent Lélek elvégzett az életemben. Amikor bemelegítek, kijelentem, hogy a régi életnek vége, az ó emberem halott, és most már új életet élek, és a Lélekben járok. Ha azonban nem ezt az új életet élem, és nem a Lélekben járok, a vízkeresztségem nem is volt igazi. Ha mindenféle veszekedésekbe bonyolódsz azért, mert valaki nem hisz a keresztség általi újjászületésben, vagyis abban, hogy a megtérés után azonnal be kell merítkezni ahhoz, hogy valaki üdvözülhessen, ha tehát te állandóan emiatt vitába szállsz másokkal, engem nem érdekel, hogy ha százszor merítkeztél is be, nem látom a gyümölcsöt az életedben. Nem látom a Lélek szerint való élet gyümölcsét az életedben. Mire is gondolkodok itt? Az 1 Kor 13 értelmében a szeretetre például, amely nem állítja erőszakosan a maga igazát. Az ember bizony hajlamos táborokra szakadni és pártoskodni, amikor a testben jár. J. Campbell Morgan egy híres amerikai lekipásztor egyszer azt mondta: „Észrevettem, hogy minél lelkibb valaki, annál kevésbé gondolkozik cselekedetekben.”

Ha Pál kimondottan napjaink egyházának írta volna meg levelét, amikor a pártoskodás kérdésköréhez ér, valószínűleg valami ilyesmit írt volna: „Egyesek közületek azt mondják, hogy baptisták, mások azt, hogy presbiteriánusok vagy epizkopálisak, vagy nazarénusok, és vannak olyanok, akik azt mondják, hogy mi vagyunk Krisztus egyháza.” Ezután Pál ugyanúgy feltenné a kérdést, hogy hát részekre szakítható-e a Krisztus? És arra bátorítana mindannyiunkat, hogy legyünk egységben, és ismerjük fel, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Krisztusban.

Visszatérve a 17. vershez:

Mert nem azért küldött engem Krisztus – mondja Pál –, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de nem bölcselkedő beszéddel.

Ezt vegyük észre! A korinthusiak számára ez nagyon fontos volt, a filozófusok nagyon ügyesen bántak a szavakkal. Pál azonban azt mondja: *de nem bölcselkedő beszéddel, hogy a Krisztus keresztje el ne veszítse erejét.*

Nehogy az embereket a bölcselkedő beszéd vonzza, hanem inkább a Szent Lélek munkája legyen az, ami közelebb viszi őket Istenhez.

18. *Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.*

Sok görög, és sok filozófus szemében a keresztről való beszéd bolondság volt csupán. Amikor Pál Athénban volt, beszédet tartott az epikuroszi filozófusok előtt. Az ApCsel 17-ben olvashatunk arról, hogy amikor Pál beszédében eljutott Jézus Krisztus feltámadásáig, egyesek elkezdtek gúnyolódni, és elutasították Pál tanítását Jézus kereszthaláláról és feltámadásáról. Ők is bolondságnak tartották a keresztről való beszédet. Te vajon mit gondolsz Jézus Krisztus keresztjéről? Fontos, hogy ezt a kérdést önmagadnak feltegyd.

19. *Mert meg van írva: „Elvesztem a bölcsék bölcsességét, és az értelmesek értelmét elvetem.”*

20. *Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? – Itt Pál a görög filozófusokra utal. – Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét?*

De bizony azzá tette. Elég, ha csak megnézem az evolúció elméletét, és megvizsgálom a mellette szóló állítólagos bizonyítékokat, meg figyelembe veszem, hogy nem is léteznek átmeneti formák - és mégis mennyire elszántan próbálják ezt az elméletet népszerűsíteni, és próbálják velünk elhittetni, hogy ez a világ bölcsessége. Mindezt látva egyértelmű, hogy Isten valóban bolondsággá tette a világ bölcsességét. Egyszerűen érthetetlen számomra, hogy hogyan lehet elhinni azt, hogy egy amőbaszerű élőlény addig mutált, és addig változott, amíg meg nem jelent az idegközpont, majd valahogy kifejlődött az a szem, amivel ma láthatunk. Teljességgel felfoghatatlan számomra, hogyan lehet ezt elhinni. Isten bizony bolondsággá tette a világ bölcsességét. Nem is kell már képregényeket olvasnunk, elég, ha az evolúcióról szóló irodalmat olvasgatjuk.

Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Nem tudom, hogy tudtátok-e, hogy amikor először megjelent a fürdőkád, mindenütt figyelmeztették az embereket, hogy milyen

veszélyes a használta. Számos tudós nyomására Amerikában több városban is olyan rendeletek születtek, amelyek megtiltották a fürdőkád használatát.

Érdekes, hogy a tudományos könyveket időnként át kell írni, mert az úgynevezett tények időnként megváltoznak. Példának okáért hadd említsem, hogy amikor én jártam iskolába állítólagosan kétmilliárd éves volt a föld, ma azonban tényként kezelik, hogy a Föld tizenkét milliárd éves, pedig iskolás korom óta azért tízmilliárd év nem telt el. Olyan öreg azért nem vagyok.

Érdekes azonban, hogy a Bibliát soha nem kellett tartalmában frissíteni. Igen, születtek újabb fordítások, hogy érthetőbbé tegyék a Biblia nyelvezetét, de tartalmi változtatások nem történtek, hiszen erre semmi szükség. Isten bolondsággá tette e világ bölcsességét.

21. Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében,

Isten az igazi bölcsesség forrása.

A Kolossé 2,3-ban Pál azt írja, hogy Jézus Krisztusban van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.

De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit ír Pál az 1 Kor 1,21-ben: *a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent*

Ez nagyon érdekes, mert ha valaki igazán bölcs, az nem tudja letagadni Isten létezését. Sok ember napjainkban azt mondja magáról, hogy ő agnosztikus. Nem tagadják úgymond Isten létezését, hanem inkább azt vallják, hogy ezt nem tudhatjuk biztosan. Érdekes, hogy a világ saját bölcsessége útján nem ismerheti meg Istent. De Istent meg lehet ismerni, egy kisgyerek is megismerheti Istent.

Ha jól emlékszem épp Cófár mondta Jóbnak a Jób 11,7-ben, hogy: *„Ki tudod-e találni, hogy mi az Isten titka, a Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?”* A válasz az, hogy nem, mert ha földi alapról indítasz, nem érheted el Istent. Pedig erről szól a vallások története is. Az ember egy véges, földi alapról kiindulva próbálja meg elérni a végtelent. Ebből adódóan azonban a vallások eleve halálra vannak ítélve. Isten azonban megmutatta magát nekünk a Bibliában is Jézus Krisztuson keresztül, és megmutatta nekünk, hogy ez az egész nem arról szól, hogy az ember megpróbálja elérni Istent, hanem arról, hogy Isten nyúl ki az emberek felé. A végtelenből indul mindez, és halad a véges felé, nem pedig fordítva. Tehát Istent nem emberi bölcsességgel és erőlködéssel találjuk meg. A világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga

bölcsességében. Istent úgy találhatjuk meg, hogy ha megnézzük azt, ahogyan Ő maga kinyilatkoztatta magát az embernek. Ez a kinyilatkoztatás pedig gyakran éppen az igehirdetésen keresztül érkezik.

21. Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.

Tehát az igehirdetésen keresztül mutatta meg Isten magát az embereknek, hogy azok üdvözülhessenek.

22. És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek,

23. mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság.

Még Jézus tanítványai is megütköztek azon a gondolaton, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítik majd.

Márk evangéliumának 8. fejezetében, Jézus - miután Péter megvallotta Róla, hogy Ő a Krisztus, a Megváltó - akkor szólt először nyíltan a haláláról és a feltámadásáról.

A Márk 8,31-32-ben a következőket olvashatjuk: *És tanítani kezdte őket arra, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Jézus nyíltan beszélt erről a dolgról. Péter ekkor magához vonva őt meg akarta dorgálni;*

Péter maga is megütközött azon a gondolaton, hogy Jézusnak meg kell majd halnia a kereszten. Nagyon sok zsidó számára egészen a mai napig Jézus keresztre feszítése a megütközés köve. Mindannak ellenére, hogy ott van előttük a 22. Zsoltár és Ézsaiás 53. része.

23. tehát még egyszer: mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság,

24. de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége.

25. Mert az Isten „bolondsága” bölcsebb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.

Isten bolondsága, vagyis a keresztről szóló beszéd bölcsebb az emberek bölcsességénél, mondja Pál. És az Isten erőtlensége erősebb az emberek erejénél.

26. Mert nézzétek csak a ti elhivatásokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcsek, hatalmasok vagy előkelők.

27. Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszegyenítse az erőseket:

Én is ezzel tudom csak megmagyarázni, miért vagyok én ennek a Golgotának a lelkipásztora. *Mert azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcseket.* És a mi gyülekezetünk is megszegyeníti a bölcseket. Mindenfelől érkeznek, hogy tanulmányozzanak bennünket, hogy meglássák, mi a titka annak, hogy olyan sokan járnak ide. Milyen programokat szervezünk, milyen technikákat vetünk be.

Azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszegyenítse az erőseket

Isten az egyszerű dolgokat használja.

28. és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket;

De miért is?

29. hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt

Ugyanis ha Isten az erőseket, az előkelőket választotta volna ki, ezek az emberek önmaguknak adnák a dicsőséget. És mások is nekik adnák a dicsőséget. Isten pedig nem akarja, hogy az emberek saját erejükkel kérkedjenek. Úgyhogy a gyengéket, a lenézetteket, az egyszerű embereket használja, mert szeretné, ha Neki adnák a dicsőséget azért a munkáért, amit Ő végez el.

30. *Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá,*

Ezeket a dolgokat találjuk a keresztről szóló beszédben. Először is Isten bölcsességét. Istennek egy olyan megoldást kellett találnia bűneink megbocsátására, ami igazságos. Vagyis egy olyan megoldást kellett találnia, amelyben úgy tesz bennünket igazgá, hogy közben saját igazságérzetét is megelégtí. Ez azonban cseppet sem egyszerű. Hiszen hogyan bocsáthatja meg egy igazságos Isten az emberek bűneit. Ha az ember alaposan megvizsgálja ezt a kérdést, rögtön rádöbben arra, hogy ez nem kis probléma elé állította Istent, de az Úr megtalálta a megoldást, mégpedig a kereszben. Isten ugyanis elküldte az Ő Fiát, hogy magára vegye a bűneinket, és az értük járó büntetést is. Ezért kellett mind fizikai, mind lelki értelemben meghalnia, mert ez a bűn következménye. A kereszten egy lelki értelemben vett halált is halt Jézus Krisztus. Abban a pillanatban, amikor azt kiáltotta: „Én Istenem, miért hagytál el engem?” megtapasztalta, milyen elválasztva lenni az Atyától. És mindezt a mi bűneink miatt kellett megtapasztalnia. De Jézus a kereszten fizikai értelemben is meghalt. Kilehelte a lelkét. Megint csak azért, mert a mi bűneinkért neki kellett bűnhődnie - magára vette a mi bűneinket, hogy Ő kapja ezekért a büntetést helyettünk.

Mivel tehát Jézus elszenvedte a bűneinkért járó büntetést, ha hiszek Jézus Krisztusban, Isten megbocsátja az bűneimet - és ez így igazságos, hiszen valaki helyettem a büntetést elszenvedte. Ez a valaki pedig nem más, mint Jézus Krisztus.

A Róma 1,16-ban ezt írja Pál: *Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is.* Majd pedig a 17. vers első felében hozzáteszi: *mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne.* Ez pedig egy olyan igazság (igaz mivolt), amely nem az én cselekedeteimre, teljesítményemre épül, vagy arra, hogy én bizonyos törvényeknek vagy mások által felállított mércéknek mennyire sikeresen tudtam megfelelni, hanem Jézus Krisztus munkáján alapszik, azon, amit Ő tett értem. Ezért ez az igaz mivolt biztos és tartós. Ha az én igazságom az én cselekedeteimre épülne, bizony nem mindig mehetnék be Isten jelenlétébe, mert akkor az Isten előtti igaz voltom nem lenne állandó. Engem azonban az Atya Jézus Krisztus munkája miatt lát igaznak, és ez mindent megváltoztat.

A 2 Kor 5,21-ben a következőket írja Pál: *Mert azt, aki nem ismert bűnt, Isten bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*

Ezért írja Pál a Filippi 3,8-9-ben: *Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek*

mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam általa: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján, Jézus Krisztus tehát Isten igazsága.

30. Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé.

Erőre van szükségem a bűn és a testem felett. Már nem akarok a test szerint élni, de újra és újra szembesülnöm kell a test erejével, ahogy megpróbálja irányítani az életem. Próbálkozom, és minden erőmmel megfogadom, hogy ellenállok, és ígéreteket teszek, de csak azt tudom mondani, amit Pál is a Róma 7,24-ben: *Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!*

Istennek hála, hogy Isten Jézus Krisztust tette nekünk a megszentelődéssé. Mivel most már Krisztusban vagyok, az ő emberemet halottnak tekinthetem. Az ő emberem is ott halt meg Krisztussal együtt a kereszten. Amikor bemerítenek, és lebukom a víz alá, szimbolikusan is eltemetem a régi életemet, és az ő emberemet. Ahogy kijövök a vízből, mintegy Jézus Krisztussal együtt feltámadok, hogy most már az új életemet éljem a Lélek szerint. És ahogy a Lélekben járok, Isten Jézust teszi nekem megszentelődéssé.

Negyedsorban pedig Isten őt tette nekünk a Megváltássá is. Korábban a bűn rabszolgája voltam, de Jézus Krisztus a kereszten megvásárolt engem, úgyhogy most már új gazdám van. Őhöz tartozom.

31. hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.”

Én sem tudok mással dicsekedni, csak Jézus Krisztus keresztségével, és az ő befejezett munkájával, melyet értem vitt véghez.

1 Kor 2,1: *Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét.*

Pál nem úgy tanított, mint a filozófusok. Nem próbálta szép szavakkal levenni a lábukról a görögöket, hogy így rábeszélje őket arra, hogy higgyenek Jézus Krisztusban, és hogy fogadják

Őt be. Nem tudom, hogy van-e egyáltalán helye az ékesszólásnak itt a pulpituson. Pál pulpitusán nem volt. Hiszen mit mond Pál?

Még egyszer 1 Kor 2,1: *Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét.*

2. *Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről.*

Ez az, ami mindannyiunkat összeköt: Jézus Krisztus, aki meghalt értünk a kereszten.

3. *És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok.*

Pálnak meglehetősen megrázó élményekben volt része, mielőtt Korinthusba látogatott. Amikor Galáciában tartózkodott, onnan Ázsiába szeretett volna tovább indulni, de a Szent Lélek megakadályozta őt ebben, és Pál olyan beteg volt, hogy lábra se tudott állni. Az ApCsel 16,9-ben olvashatjuk, hogy egy éjjel látomás jelent meg Pálnak. Egy macedón férfi állt előtte és ezekkel a szavakkal kérte őt: „Jöjj át Macedóniába, és légy segítségünkre!” Úgyhogy Pál úgy is tett. Mikor eljutott Filippibe, a sokaság rájuk támadt. Pált és Szilászt megverték, majd pedig börtönbe vetették. Ahogy éjfél tájban Pál és Szilász a börtönben énekkel magasztalta Istent, hirtelen földrengés támadt, kinyílt minden ajtó. Isten kiszabadította Pált és Szilászt a börtönből, ők pedig elhagyták Filippit. Ekkor Pál Thessalonikába ment, ahol Pál üzenetének hallatán zavargás tört ki, úgyhogy Pálnak menekülnie kellett. Így jutott el Béreába. A thessalonikai zsidók azonban követték őt Béreába, és ott is fellázították és felizgatták a sokaságot, úgyhogy Pálnak mennie kellett, és így jutott el Athénba. Amikor Athénban felszólalt az Areopágoszon, egyesek kigúnyolták, amint Jézus Krisztus igazságát hirdette. Így érkezett tehát Pál Korinthusba: erőtlenség, félelem és nagy rettegés között.

4. *Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével;*

Hiszem, hogy amikor valaki az igét hirdeti, gyakran megadatik neki a prófétálás ajándéka, az ismeret igéje, a bölcsesség beszéde. Lehet, hogy ez nagyon furcsán hangzik, de néha

meghallgatom saját tanításomat, és nagyon is épülök belőlük, a hasznomra válnak, és bizony magam is elámulok azon, hogy mit mondtam. De ez azért van, mert olyankor az én igehirdetésem is a Szent Lélek bizonyító erejével jut el az emberekhez, ahogy Isten felken engem erre a szolgálatra, és ahogy megnyilvánulnak a Lélek különféle ajándékai, a prófétálás, az ismeret és a bölcsesség beszéde.

Pál tanítása sem arról szól itt Korinthusban, hogy szép szavakkal próbálja meggyőzni az ottaniakat. Pál is a Lélek hatalmával tanított.

5. hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.

6. A tökéletesek között azonban mi is bölcsességet szólunk, de nem e világnak, sem e világ múlandó fejedelmeinek bölcsességét,

7. hanem Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.

8. Ezt e világ fejedelmei közül senki sem ismerte fel, mert ha felismerték volna, a dicsőség Urát nem feszítették volna meg.

9. Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.

Ez az igevers talán az egyik leginkább félreértelmezett igevers a Bibliában. Azért, mert általában csak eddig idézik. Azt szokták mondani ennek az igeversnek a kapcsán, hogy milyen dicsőséges lesz is a menny. *„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.* De nézzük meg, mit mond a következő igevers.

10. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.

Pál tehát az előző versben a világ szeméről, a világ füléről, a világ szívéről beszél. Hogy a világnak fogalma sincs mindarról, amit Isten elkészített az őt szeretőknek. Isten azonban kinyilatkoztatja ezt nekünk a Lélek által, mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.

11. *Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke.*

Vagyis Pál a Szent Lélekről azt állítja itt, hogy ugyanúgy mindentudó, mint Isten.

12. *Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.*

Isten tehát nekünk adta a Lelkét, hogy Ő tanítson bennünket.

Az 1 János 2,27-ben János ezt írja: *De bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket;*

Jézus a János 14,26-ban a következőket mondja: *A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.*

Az Úr tehát nekünk adta az ő Szent Lelkét, hogy tanítson bennünket, hogy elvezessen bennünket Isten igazságaira. Ezért bátorítok mindenkit, hogy mielőtt elkezdené olvasni az Igét, kérje Istent, hogy az ő Szent Lelke által világosítsa meg az elméjét, hadd értse meg Isten igazságait, ahogy olvassa az Igét.

Volt már úgy, hogy elolvastál egy oldalt a Bibliában, de egy szóra sem emlékeztél utána, mert közben teljesen máshol járt az eszed? De amikor Istenhez kiáltasz, és kéred, hogy nyissa meg előtted ezeket a sorokat, bámulatos, hogy mennyire elkezd hozzád szólni, ahogy újra elolvasod ugyanazt az oldalt. Hirtelen olyan dolgokat látsz meg az Igében, amelyeket korábban nem láttál, olyan dolgokat értesz meg, amelyeket korábban nem értettél. Ez a Szent Lélek dicsőséges munkája, ahogy elvezet téged Isten igazságaira.

13. *Ezeket hirdetjük is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal, hanem a Lélektől jött tanítással, a lelki dolgokat a lelki embereknek magyarázva.*

14. *A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.*

A nem lelki ember mondhatni hátrányos helyzetben van, mert nem képes megismerni az Isten Lelkének dolgait, és nem is tudja azokat elfogadni, mert csak lelki módon lehet azokat

megítélni, megismerni. A siketek nem tudják élvezni a szimfóniát, a vakok nem tudják élvezni a gyönyörű naplementét, mert nem működnek azok az érzékszerveik, amelyek ezt lehetővé tennék számukra. Ugyanígy a nem lelki ember sem tudja elfogadni az Isten lelkének dolgait, sőt megismerni sem képes azokat, mert nincsenek meg ehhez a megfelelő képességei. Egészen pontosan nincs meg benne a Lélek, és a Lélek nélkül nem ismerheti meg a Lélek dolgait.

A nem lelki emberrel ellentétben:

15. A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg.

Ezt úgy is mondhatnánk, hogy a lelki ember mindent megért, bár őt senki sem érti meg. A nem lelki ember nem érti, hogy miért szereted Isten Igéjét, Isten népét, Isten dolgait. Az ő szemükben mindez bolondság, úgyhogy állandóan azt kérdezik, hogy te mit csinálsz, amikor szórakozni vágsz? Te ebben tényleg örömet leled? Egyszerűen nem értenek. Sőt előfordulhat, hogy azt gondolják, elment az eszed. A lelki ember tehát megérti a dolgokat, de őt senki nem érti meg. Pontosabban a nem lelki emberek nem értik meg.

Ez sokszor megkeseríti az emberi kapcsolatainkat. Például, amikor jönnek hozzánk fiatalok, megtérnek, majd hazamennek, és elkezdnek Istenről beszélni a szüleiknek, ők mindezt értetlenkedve figyelik, és hirtelen sokkal nehezebbé válik közöttük a kommunikáció.

16. Mert ki ismerte meg úgy az Úr gondolatát, hogy őt kioktathatná? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

Mit akar ezzel mondani Pál?

A Flippi 2,5-8-ban ezt mondja Pál: *Az az indulat (vagy az az értelem) legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*

Ez volt tehát Krisztusban. Hajlandó volt arra, hogy leereszkedjen az emberekhez. Jézus alázas volt. Pál pedig arra buzdít bennünket, hogy ugyanez az indulat legyen bennünk is. Pál azt mondja, hogy bennünk van Krisztus értelme, amely nem magasztalja fel magát, hanem alárendeli magát Istennek, az ő akaratának.

Bárcsak bennünk is az az indulat lenne meg, amely Jézus Krisztusban volt. Bárcsak nekünk is olyan lenne a hozzáállásunk, mint amilyen Jézusé volt. Ő nem uralkodni akart az embereken, hanem szolgálni akarta őket.